

De Denaar des Goddelijken Woords gunt het je van harte!

Uit het boekje *Behoudend maar niet behouden* (Petrus Coudekercke, 2009)

Van harte gegund, zo schreef de predikant aan de jongen met zienvragen. Die jongen had een vraag, een brandende vraag. Was bekering ook voor hem mogelijk? Voor *hem*, heel persoonlijk?

Er kwam wel een antwoord, tenminste, zo zou je het op kunnen vatten. Maar 't was wel wat algemeen. Inderdaad, we moeten er achter komen dat we ten diepste niet bekeerd willen worden. Inderdaad, God gaat door met Zijn kerkvergaderend werk. Inderdaad, er is een volk dat weet van bekering. En inderdaad, ook hij mag er veel om vragen.

Maar, zo was de vraag van die jongen, is bekering nu ook voor *hém*? Want hoe kun je nu van harte iets begeren, waarvan je helemaal niet weet of dat wel weggelegd is voor je? Met bovenstaande waarheden kon hij er niet komen.

Wel, één ding was mooi meegenomen voor die jongen. De dominee gunde het hem in ieder geval van harte. Want daar werd dus het antwoord op de vraag mee afgesloten. Van harte gegund, zo schreef de dienaar des Heeren. Van harte gegund...

Maar nu de Heere God Zelf nog, is dan natuurlijk de vraag van die jongen. Zou Hij nu ook zo gunnend zijn als Zijn dienaar?

Beste jongen, ik weet niet of je dit leest - ik hoop natuurlijk van wel. Zo'n 1950 jaar geleden schreef een andere dienaar, iemand die een persoonlijke ontmoeting met Jezus Christus had, dat hij namens Zijn Meester de mensen, ja, ook jou, smeekt om *zich met God te laten verzoenen*. Dat klinkt wel heel anders, toch?

En nog iets. Dat verslag van die ontmoeting staat in een Boek waarin twee keer staat dat je om bekering moet vragen en 134 keer of meer dat je je moet bekeren. Kennelijk heeft de dominee dat laatste nooit gelezen of vermoedde hij dat die profeten, vissers, koningen, richters, artsen en theologen ook al besmet waren met activisme en remonstrantisme.

Maar jongen, stel je gerust, God Zelf *verkondigt alle mensen alom dat zij zich moeten bekeren*. Nadrukkelijk zegt de Amen en de Getrouwe dat Hij *geen lust heeft in de dood van goddelozen, maar daarin dat ze zich bekeren en leven*.

En weet je, Hij vergist Zich nooit. Hij overvraagt mensen niet en houdt je niet voor de gek. Dat doen mensen wel. Maar God niet. Hij rekent je er wel op af. Dat wel. *Indien gij u niet bekeert, zo sprak Zijn Zoon, zo zult gij allen vergaan. Maar, zo zei Hij ook, er zal blijdschap zijn over één zondaar die zich bekeert*. Dat ook. Gelukkig maar.

En weet je niet hoe je je moet bekeren, of voel je dat je dat niet kan, of eigenlijk toch niet wil? Zeg dat dan maar tegen de Opdrachtgever. Hij weet wel wat van Zijn maaksel, van Piet, Jan, Evert, Klaas of hoe je ook mag heten, is te verwachten. Hoe zwak van moed, hoe klein je bent van krachten.

Weet je, toen Zijn Zoon op aarde was, kwamen er regelmatig mensen op Hem af met soms heel wat minder geestelijke motieven. Ze hadden koorts, schurft of waren chronisch ongesteld. Ze kwamen echter wel met vol - of minder vol - vertrouwen. Heeft Hij echter

ooit iemand van hen weggestuurd? Jawel, de Farizeeërs. Over hen werd het wee uitgesproken. Zij verhinderden mensen om in te gaan. Zij maakten de Poort nog nauwer dan die al is, de Weg nog smaller.

Maar jij, keer je nou met je onbekeerlijkheid tot Hem. *Welgelukzalig de man – de jongen - die op Hem vertrouwt.*

Van harte gegund!